Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 2 (633) * joi 9 ianuarie 1958 * 8 pag. 30 bani

Din sat au pornit cu schiurile

ZILE DE VACANȚA

COLIND DE ANUL NOU

Pe drumul spre Roman, prin pîcla serii, două suflete mergeau sporovăind fără să ia seama la pișcăturile gerului. Erau tăticu și Vasilică, școlarul ce venea în vacanță.

— Tăticule, eu cînd am să fiu mare vreau să mă fac inginer silvic. Mi-a spus tovarășa învățătoare că pădurile noastre sînt o bogăție și că...

Tăticu ascultă vocea copilului cu gîndul la alte lucruri. Se gîndește la bradul împodobit văzut la școală, la muzică, la dansurile de acolo. Se gîndește că acasă la el e frig și nu-l așteaptă nimeni (mama lui Vasilică e moartă de mult).

Au ajuns. Portița era deschisă larg. Așa e în seara de Anul Nou. Trebuie să vină urătorii. Dar ce e asta?! Nu zău! La ei acasă e lumină. Iată, fereastra de la odaia de musafiri e ca privirea voioasă a lui Vasilică.

— Ia uite Vasilică!... Cine-o fi la noi?

— Oameni buni, bădie Nicolai. Oameni buni...

Ușa se deschide primitoare... Tatăl intră în propria-i casă și nu-i vine să-și creadă ochilor. Totul era curat și rînduit frumos ca în vremea cînd trăia măicuța. Pe masă, o tavă cu gogoși mari pudrate cu zahăr, ca omătul de pe dealul Serbeștilor. Pe o creangă de cetină ard cîteva luminări, care poleiesc cu razele lor blînde beteala atîrnată în acele verzi.

— Și acum, bădie Nicolai, să-ți facem și o colindă...

Bădia Nicolai ședea ca prostit. Înțelegea ce se întîmplase și o dragoste caldă i se revărsa în inimă.

Nicușor Apetrei, Măriuța Achiroaiei și alte două pioniere, știau unde pune el cheia, știau că s-a dus să-l aducă pe Vasilică, prietenul lor și aduseseră gogoși, creanga de cetină, focul din sobă, dereticaseră casa.

Bădia Vasile scoase pe furiș din sîn o cămașă de zefir și o așează între crengile de cetină. Era un dar pentru Vasilică.

— Stați oleacă! Stați, feții mei, și ieși furtună, pe ușă.

Copiii îl văzură intrînd în cooperativa de peste drum. Cînd a venit înapoi, brațele îi erau încărcate cu pungi de bomboane, păpuși de zahăr.

— Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin și nu mînați.

Copiii ziceau urătura de Anul Nou. Acum și în casa lui tăticu era cald și bine

com. Dragomirești-Piatra Neamț

M. T.

TREI BUCURII

Prima bucurie a avut-o Ion Sfera cu aproape două luni în urmă, cînd tatăl său a venit acasă cu 17 saci de cartofi, vreo 9 de grîu, 12 de porumb, 3 de floarea-soarelui... A adus și secară și multe altele, greu de înșirat aci. Era avansul pentru munca depusă în gospodăria agricolă „7 Noiembrie" din comuna Ghețu, raionul Marghita.

A doua bucurie a avut-o Ionel ca la vreo 10 zile după cea dintîi, cînd taică-său a adus cîte un costum de haine noi-nouțe fiecăruia din casă... Și lui, bineînțeles.

Iar cea de-a treia bucurie despre care vreau să vă vorbesc de fapt a venit zilele acestea, cînd Ionică a trebuit să-și facă bagajul și să vină aci, la cabana Peștera, în „tabăra colectivistă".

De la început trebuie să vă spun că-n această tabără au venit numai fii de colectiviști. Ionel, alături de cei 60 de copii care se află în tabără, va petrece aci zile pe care cu greu le va putea uita. Pe lîngă jocurile de cabană care se vor organiza în fiecare zi, ei vor mai face și vizite la cota 624, de unde se poate cuprinde cu vederea întreaga depresiune din Vadul Crișului.

In altă zi vor vizita Peștera situată la doi pași de cabană, iar după ce vor străbate aproape 1 km prin măruntaiele pămîntului, vor avea prilejul să vadă pentru întîia dată stalactitele și stalagmitele, precum și unelte care datează din epoca primitivă.

Despre ce să vă mai vorbesc? Despre concursurile de schi, despre meciurile de fotbal între detașamente, pentru care băieții se antrenează de pe acum?... sau despre marele carnaval care va avea loc în ultima zi a taberei?

EM. DOBRESCU

SEARA DE IMPROVIZAȚII

Elena Nicolescu — instructoarea superioară a Școlii elementare din comuna Cîndești a spus copiilor așa: „In programul zilei de mîine nu vom avea lucruri sau jocuri dinainte stabilite. Vom face o seară de improvizații."

Aparent, lucrurile decurgeau firesc. Fiecare pionier își repeta în gînd versurile poeziei, cîntecele, glumele pe care le știa, în așa fel încît „improvizația" ce avea să urmeze peste 24 de ore să nu pricinuiască neajunsuri ascultătorilor (din motive de uitare a poeziei sau cîntecului). Și iată că „mîine" a venit. Pionierii s-au

(Continuare în pag. a VI-a)

JOCUL INIȚIATIVELOR

(Prin telefon de la trimisul nostru special).

Sînt în comuna Stremț din regiunea Hunedoara. Vă transmit una din cele mai frumoase acțiuni organizate de unitatea de pionieri de aici pentru vacanță. Este vorba de un joc militar a cărui pregătire a început încă din ziua de 29 decembrie. Pentru acest joc s-a făcut recunoașterea terenului, au fost întocmite hărțile sectoarelor de „luptă", s-au constituit cele două „divizii" și s-a făcut instruirea „ostașilor". La joc participă toți pionierii unității.

Și acum, notați, vă povestesc acțiunea:

4 ianuarie ora 16. Prin Ordinul de zi nr. 0524 divizia „Vulturul" amplasată pe dealul Podirei a primit ordinul să descopere cartierul general al diviziei „Șoimul" aflat pe dealul Voivoda. „Generalul colonel" Mărgineanu Dina, comandantul diviziei cercetează împreună cu ofițerii de stat major Florea Nicolaie și Fleșer Maria, harta sectorului inamic. Misiunea de a cerceta o zonă inamică a fost încredințată companiei căpitanului Bîrluț Ion. Grupele de cercetași pornite în acțiune reușesc să treacă neobservate Valea Gioagiului și șoseaua de pe marginea rîului. La înapoiere, grupele de cercetași care au cercetat terenul inamic din trei direcții au raportat comandantului lor că o dată cu descoperirea cartierului general au descoperit și un depozit de muniții și unul de alimente.

La ora 17.50 precis divizia „Vulturul" pornește un atac pe întreg frontul. Inamicul se apără cu îndîrjire. Schimbul de bulgări se intețește mereu. Profitînd de luptele dintre cele două divizii, cercetașii căpitanului Bîrluț Ion, ocolind terenul operațiunilor, reușesc să se strecoare în spatele terenului inamic și să arunce în aer cele trei dispozitive. O dată cu pierderea drapelului diviziei „Șoimul", jocul s-a sfîrșit.

„General colonel" Mărgineanu Dina pentru fapte de vitejie citează prin Ordin de zi pe „ostașii" Coman Dumitru, Mara Ion, Coza Ion Dobre Lidia. Pentru îndeplinirea misiunii, „Ostașii" Coza Ion Dobre Lidia și Coman Dumitru sînt avansați la gradul de plutonieri.

Și acum în încheiere vreau să vă spun că, după părerea mea, această acțiune a pionierilor din Stremț nu va fi uitată multă vreme de toți acei care au participat la joc.

ALTE ȘTIRI

● Intr-una din zilele vacanței, pionierii de la Școala de 7 ani nr. 5 organizează o „seară a minunilor", unde vor fi prezentate cele mai interesante experiențe de fizică și chimie.

● Povestirea „Capra cu trei iezi", pe care au prezentat-o pionierii Școlii medii nr. 1 în ziua de 3 ianuarie, le-a plăcut mult micilor spectatori, deoarece, de astădată, capra, iezii, lupul, se mișcau pe scenă — rolurile lor fiind interpretate de pionierii claselor V—VII — costumați.

Intr-adevăr, aceste acțiuni sînt frumoase, și credem că ele sînt în măsură să asigure succesul pionierilor din aceste școli la concursul nostru.

Cu acest prilej atragem atenția participanților la joc asupra originalității acțiunilor ce vor fi întreprinse în vacanță.

Intîmplare pe ANGARA

Povestea mea nu se începe cu „a fost odată". Povestea mea este doar o frîn- din povestea lungă, fără sfîrşit, a unor oameni care vor trăi cît veacul, înfruntînd depărtările vremii.

S-a întîmplat aceasta undeva în ţara oamenilor mai puternici decît Sfarmă Piatră, mai buni decît Moş Gerilă, mai aprigi ca viscolele. S-a întîmplat în ţinutul uriaş al Siberiei, unde vînturile cutreieră urlînd pădurile de pin veşnic verzi, unde rîurile îşi poartă vijelios apele ce ascund în ele milioane de kilowaţi

...Lîngă oraşul Irkutsk pe rîul Angara, oamenii sovietici au hotărît să ridice o hidrocentrală-gigant. Îndreptate de uriaşul baraj spre turbine, apele rîului îmblînzit trebuiau să dea o energie de 660.000 kilowaţi. Cinci turbine fuseseră deja puse în funcţiune. În curînd trebuiau instalate alte două. Dar a venit iarna. Viscolele cumplite au început să zguduie taigaua. Rîul Angara şi-a făcut apele plumburii Dar oamenii n-au dat înapoi...

Pentru continuarea lucrului trebuiau demontate macaraua şi marele pod provizoriu de peste rîu. Dar cum? Vîntul, care se năpustea cu furie peste podul înalt, nu lăsa oamenii să lucreze. Jos, rîul vineţiu izbea cu furie malurile, stîrnit de vîntul năprasnic Oamenii s-au gîndit: dacă nu vor demonta podul şi macaraua, lucrările vor întîrzia. Oraşele nu vor primi la timp curentul electric atît de trebuincios.

Şi iată-i căţărîndu-se pe grinzile uriaşe ale podului: tehnicianul Alexandr Fişenko, mecanicii Nikolai Gubariov şi Ivan Aseev. Supărată parcă de nemaipomenita îndrăzneală a omului, natura a aruncat la pămînt întunericul lăptos al ceţurilor. Dedesubt, rîul mergea turbat plescăind ameninţător din limbile-i de fum. Reflectoarele încercau zadarnic să alunge ceaţa. Şi oamenii lucrau pipăind şuruburile uriaşe, desfăcîndu-le şi prinzînd în gura uriaşului excavator grinzile imense de fier. Din cînd în cînd, cîte un strigăt spărgea bezna:

— Hei, Colea, cum merge?

Din nevăzutul ceţos se auzea răspunsul lui Gubariov:

— Bine, Vania, nu te lăsa!

Cu mîinile strînse pe manivelele excavatorului Piotr Brizgalov se străduia să străpungă ceaţa pentru a nu ciocni grinzile uriaşe de cele nedesfăcute.

Lupta a durat zile în şir. Viscolul îndîrjit a început să arunce peste oameni trîmbe uriaşe de omăt. Gheaţa se lipea de fier. Taigaua era un iad al zăpezii. Oboseala încerca tot mai îndrăzneţ să se strecoare în oase. Mişcările deveneau tot mai încete. Oamenii cocoţaţi pe grinzile podului, ca nişte acrobaţi, continuau lucrul. Deodată, cablul care lega o grindă uriaşă de 17 tone se rupse şi grinda se prăbuşi în apa vînătă care vuia surd. Stropi uriaşi au sărit, valurile care alergau furioase s-au oprit pentru o clipă, strîngîndu-se bucuroase parcă să-şi vadă prada: nu era nici un om.

Grinda a fost scoasă fără nici o greutate. Rîul Angara s-a dat învins. Uriaşa hidrocentrală va fi dată în folosinţă chiar în acest an.

...Răsărise soarele strălucitor, scăldînd taigaua în diamante şi beteală. Pe feţele obosite ale oamenilor razele lui se strecurau sfioase, mîngîietoare. Erau razele de după ceţuri şi furtuni. Dar cine ştie dacă ele erau mai strălucitoare decît aceştia, decît faptele lor?

LAURENŢIU DUŢA

PORTURI NAŢIONALE

Din Răşinari

Aproape de Sibiu, comuna Răşinari şi-a cucerit de mult faima datorită harnicilor ei locuitori, a datinilor şi frumosului port răşinăresc. Culorile care împodobesc cu atîta măiestrie iile şi cămăşile, iţarii şi broboadele sînt numai două, dar îmbinate cu adevărată artă. Albul şi negrul portului din Răşinari sînt întregite armonios de pieptarele, bundele şi şubele de oaie miţoasă, cusute cu fir de lînă colorat în roşu închis, verde şi vînăt...

In fotografie: *Port de iarnă bătrînesc din Răşinari.*

Din Ţara moţilor

In Ţara moţilor, portul femeilor se deosebeşte de acela al răşinărencelor prin aceea că pe albul imaculat al iilor largi, bogate, cu mîneci cusute pe toată lungimea, se adaugă la negrul de bază şi ornamentaţii fine, în roşu. Aceasta dă ţesăturilor un farmec deosebit. Toate fotele negre sînt de obicei decorate cu flori roşii şi frunze verzi sau argintii.

R. D.

Măriuca răspunde cititorilor

Vă mulţumesc mult pentru urările pe care le-aţi adresat mie şi redacţiei cu prilejul Anului Nou. La rîndul meu vă doresc tuturor ca anul 1958 să vă aducă bucurie, noroc şi rezultate bune la învăţătură şi în activitatea pionierească. Şi pentru că vă ghicesc nerăbdarea, să încep a sta de vorbă cu voi.

Prietena mea Popescu Cristina *din Vatra Dornei mă întreabă cum să facă ca adunările de grupă să fie interesante şi pionierii să nu se plictisească.*

Dragă Cristina, la aceste adunări nu este neapărată nevoie să ţii referate, să discuţi numai despre învăţătură şi disciplină. Tot adunare se cheamă dacă mergeţi împreună să vedeţi un film, dacă citiţi o carte interesantă sau chiar dacă mergeţi să vă daţi cu schiurile sau săniuţa. După cum vezi, nu este greu, trebuie doar puţină iniţiativă şi adunările nu vor fi plictisitoare.

Acelaşi lucru cred că este valabil şi pentru pioniera Răpaş Ileana *din comuna Bocsa Vasiovei, raionul Reşiţa.*

Vechiul prieten al gazetei Dina Nicolaie *din*

com. Ştorobăneasa reg. Bucureşti vrea să ştie dacă am organizat vreun concurs de fizică şi matematică. Nu, dragă Nicolaie, în acest an, gazeta a avut două concursuri care s-au încheiat şi cîştigătorii trebuie să-şi primească premiile. Mă surprinde însă că n-ai ştiut lucrul acesta. Probabil că n-ai mai citit cu atenţie gazeta, de mi-ai pus asemenea întrebare.

Iar Fotescu Viorica *din Arad mă roagă s-o ajut ca colegele ei Stefanov Rozalia şi Vlaicov Magdalena să se împace. „Rozalia este ambiţioasă şi nu se sinchiseşte de noi şi de Magdalena, care ar dori să se împace" ne scrie Viorica. Noi ne adresăm Rozaliei şi-i spunem: Dragă Rozalia, cred că nu este bine ceea ce faci. După cîte ştiu, tu eşti pionieră, şi mă miră că ai o astfel de comportare faţă de colega ta. Chiar dacă aceasta a greşit, puteai s-o ajuţi să se îndrepte şi nu să-i întorci spatele. Eu una vă doresc să deveniţi un colectiv strîns unit şi... nu vă mai certaţi.*

MARIUCA

Vechi prieteni a gazetei

Prima scrisoare pioniera **Aniţei Elvira** ne-a scris-o cînd abia învăţase buchiile cărţii. Dar de atunci şi pînă în prezent a rămas aceeaşi prietenă sinceră şi devotată a gazetei. Despre cîte lucruri interesante nu ne-a scris în acest timp?

De pildă, ne-a povestit odată că ea, împreună cu celelalte colege au luat sub îngrijirea lor cîte un mieluţ de la colectiva din comună, scrisoare care de altfel a şi fost publi-

cată în gazetă în vara anului 1954.

Au urmat alte scrisori, în care ne povestea despre învăţătura din clasă, despre ajutorul pe care-l dau celor rămaşi în urmă. N-a uitat să ne scrie nici de marea bucurie de a fi pionieră. Iar acum, în ultimul timp, Elvira ne-a povestit despre frumoasele rezultate obţinute de şcoala lor la concursul „Micilor naturalişti" la faza pe raion. După cum se vede şi din fotografie, Elvira este o fată obişnuită, dar cu calităţile ei se mîndreşte şcoala şi bineînţeles redacţia.

In Turda, pe strada I. C. Frimu, la nr. 16, stau două surori — **Suciu Ana** şi **Suciu Alexandrina.** Amîndouă ne sînt prietene, ne scriu. Cele mai interesante scrisori ni le-a trimis însă Ana. După ce a fost la film, ea a luat creionul şi ne-a scris. După ce a fost în excursie la Gherla sau la casa-muzeu I. Creangă ne-a scris de asemenea. Ana şi alături de ea sora sa mai mică Alexandrina, sînt cele mai harnice corespondente din oraş.

Noi prieteni ai gazetei

Adam Andaluza din Brăila, Şcoala de 7 ani nr. 7 este abia în clasa a III-a. Pînă nu de mult n-a îndrăznit să ne scrie, dar de curînd a fost făcută pionieră şi-a învins sfiala şi a trimis redacţiei prima ei scrisoare.

Urmînd pilda colegei lor, Toboşaru Aurica, pionierii Şcolii de 7 ani din comuna Şuteşti, raionul Filimon Sîrbu, au început toţi să ne scrie şi să ştiţi că s-au dovedit a fi neobosiţi în a trimite scrisori redacţiei. Nu există zi în care printre celelalte scrisori care ne sosesc să nu găsim măcar una de la ei.

Murariu Andrei de la Şcoala de 7 ani Oţelul Roşu, din raionul Caransebeş este un pasionat filatelist şi odată cu prima scrisoare pe care ne-o trimite vrea să-i dăm şi adresele unor pionieri care colecţionează timbre. Aşa că-i puteţi scrie pe adresa şcolii.

Cistelecan Mihai din strada Alexandru Vlahuţă nr. 19 din Tg. Mureş, vrea să devină corespondent al gazetei şi pentru a justifica această dorinţă ne trimite o mulţime de veşti din unitatea lui. N-a uitat nici să ne spună că, pînă nu de mult, se număra printre pionierii slabi la învăţătură. Ajutat însă de un coleg, acum a început să ia note bune.

Secretul buzunarelor

Să fi umblat în lung și-n lat, buzunare ca la pantalonii lui Emil Gheorghe de la Școala de 7 ani nr. 13, din Constanța, nu aflai. Interesante buzunare, ce să vă spun. Nu puteai trece pe lîngă acest școlar fără ca forma buzunarelor lui să nu-ți atragă atenția. Totdeauna erau doldora și semănau mai mult a doi desagi decît a buzunare.

— Măi Emile, ce-i cu buzunarele tale de stau umflate ca un cimpoi? îl întrebau colegii.

— Știu numai eu, le răspundea el

nepăsător, fără să-l supere gluma colegilor.

Și școlarii nu aflau niciodată conținutul buzunarelor lui Emil. Că erau pline cu alune sau nuci, cu mere sau portocale, asta numai el putea ști. Un lucru însă e sigur. Emil e un școlar prețuit de toți colegii și asta mai mult pentru îndeminarea și priceperea lui. Emil Gheorghe și-a făcut acasă un mic atelier mecanic.

Intr-o zi, Emil a adus la școală cîteva obiecte: o balanță, scripeți, plan înclinat și... o sonerie!

— Le dau în dar școlii noastre, a spus el profesorului de fizică.

Balanța și scripeții confecționați de Emil serveau acum ca un bun material didactic pentru elevi. Dar să lăsăm asta. Buzunarele cred că vă interesează mai mult. Pînă la urmă elevii au aflat povestea lor. Asta s-a întîmplat într-o seară. Elevii dintr-a VI-a aveau o adunare cu temă. Programul începuse cînd, pe negîndite, lumina se stinse și școlarii rămaseră pe întuneric. S-a produs zarvă. Cîțiva băieți care se pricepeau puțin la electricitate dădură fuga la tabloul electric. Dar nu putură face nimic. Aveau nevoie de anumite materiale.

— Faceți-mi loc, se auzi vocea lui Emil.

Recunoscîndu-l după vorbă, băieții se dădură la o parte. A durat doar cîteva minute și... lumina se aprinse. Băiatul o reparase. Dar se făcuse lumină și... în buzunarele lui. Alături de Emil, pe un scaun, era un atelier întreg. Sîrmă fel și fel, un patent, șaibe, piulițe și cîte altele. De atunci, elevii l-au numit „electricianul școlii". Mai sînt și alții care se pricep, dar... Emil are și „atelierul" cu el.

GEORGE NEGREA

„Spartachiada A INCEPUT!"

Gerilă, cu barba și pletele lui albe, și-a scuturat sacii de puf departe, pe crestele Ceahlăului și în sus pe Bistrița, cu pașii mărunței și mereu zoriți. De vale, la haturile de lîngă Cozla — pe coamele golașe la Pietricica și spre Rojnov — fuioarele iernii s-au așternut subțiri, înveșmîntînd cetina în straie argintii de ger. E ultima zi de școală. De mîine începe vacanța. Notele sînt trecute frumușel în carnet și Doina așteaptă cu nerăbdare zorile primei zile de vacanță.

E dimineață. Spre derdelușul lung, de la Udeanca, urcă săniuțe mai mari, mai înalte, cu șine rotunde ori cu șine drepte. Copiii au fețele îmbujorate și ochii aprinși de dorința de a fi cîștigătorii concursului. Sus, în coastă, la locul de plecare, este chiar tovarășul Vasile Iacob, secretar cu probleme pionierești al Comitetului Orășenesc U.T.M. S-a dat și plecarea. Un steag a fluturat o clipă, cu o aripă, spre văile uriașe. Săniuțele s-au avîntat pe panta lucie ca oglinda. Dorina Mîndru cu Hanganu, Cvejdeanu, Băiceanu și Nicolaevschi, de la Școala de 7 ani nr. 4 sînt în frunte. Săniuța înghite pîrtia într-un iureș nemaivăzut.

— Hai, Doina! Hai, Cvejdeanu! se aud încurajările băieților și fetelor care au umplut în șiruri dese marginile pantei de săniuș.

Pe Cozla, pionierii mai mari s-au avîntat pe schiurile lucii, să coboare, ca-n zborul unei păsări, pîrtia cu zăpada neumblată încă de schiori.

Intr-o sală cu mese frumos aliniate, o tăcere adîncă învăluie capetele sprijinite în podurile palmelor, atenția fiind dăruită cailor și turnurilor albe și negre.

Așa a început prima zi de vacanță. Prima zi din spartachiada de iarnă. Aproape 100 de pionieri și școlari ai celor 12 școli de ciclul I și II din Piatra Neamț s-au întrecut la săniuș, la schi, la șah. Comitetul executiv al Sfatului popular orășenesc a pus la dispoziție premii în valoare de 7.000 lei. Ziua aceea a cunoscut 30 de premianți și cîștigători de mențiuni. Dorina Mîndru și prietenii ei au cîștigat premiul I la săniuș. Pionierii de la Școala nr. 3 — împreună cu Sidonia Soiker — premiul II și cei de la Școala nr. 1 premiul al III-lea. La șah, Ion Voicu, Alexandru Țugulea, Ion Chircă s-au dovedit strategi pricepuți. Cu stilourile cîștigate ca premii, vor scrie frumos, în trimestrul II al anului școlar, poate chiar compoziția „Prima zi de vacanță". Pînă atunci alte întreceri îi așteaptă în zilele de vacanță și de iarnă. — Spartachiada a început.

M. TUDOR

Prin orășelul copiilor

Un castel mare pentru copii mici. Un urs înfricoșător dar inofensiv pentru că e... îmbăiat... Jucării, cîte vrei... Și cărți de povești și teatru în aer liber...

La ce să te uiți mai întîi? Te sucești ca un titirez, alergi de colo colo, vrei să vezi tot și pînă la urmă îți dai seama că mai sînt o grămadă de lucruri pe care nu le-ai văzut încă.

...Și astea toate într-un orășel minunat: „Orășelul copiilor": așa îi spune. Să știți că nu e situat prea departe, în „Țara basmelor" de pildă ci, cu mult mai aproape: în plin centrul Bucureștiului; Piața Republicii. Duceți-vă de grabă să-l vizitați!

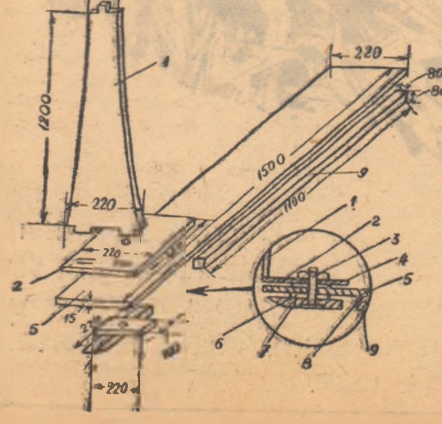

Construiți-vă singuri

O TROTINETA PE GHEAȚĂ

Trotineta a cărei construcție vă propunem s-o realizați se compune din: axul 1 cu ghidonul său (A), plăcuța de ghidaj 2 cu șurubul 3 și șaiba 4, placa 5, sania mobilă 7 cu șaiba 6 și sania fixă 9 cu distanțerul 8.

Axul 1, plăcuța 2 și placa 5 le faceți din scîndură de 12—15 mm grosime. Șinele pentru sania fixă și cea mobilă le faceți dintr-o scîndură mai groasă, eventual dintr-o bucată de lemn, din care modelați cu o daltă sau cu un cuțit (bineînțeles, cu atenție!) cele două sănii. Dimensiunile pentru toate piesele sînt cele din schiță.

Pentru montarea saniei mai aveți nevoie de un șurub lung de 120 mm, cu un diametru de 12—14 mm, de o piuliță și de două șaibe de fier cu o gaură interioară de 12—14 mm. Grosimea șaibelor să fie între 5—8 mm. Asamblarea o începeți cu montarea saniei mobile. Așa cum se vede în schiță, șurubul de prindere are capul îngropat în șina saniei mobile și străbate șaiba 6, placa 5, șaiba 4 și placa 2, fiind strîns cu piulița. Se montează prin încleiere, iar pentru siguranță se prinde și în cuie axul 1 cu ghidonul A. După aceea se montează tot în cuie sania fixă. Pe partea exterioară a șinei fixe și mobile se prind în cuie niște fîșii de tablă de 1,5 mm grosime, care înlesnesc alunecarea trotinetei pe gheață.

Trotineta noastră, ca și cea cu roți, poate fi condusă pe gheață în orice direcție dorim cu ajutorul ghidonului și al dispozitivului de conducere. Pentru înfrumusețare, ea poate fi și vopsită.

Ing. A. LISSEANU

Rezumatul capitolelor precedente

Brotăcel, un copil rătăcit în junglă, e înfiat de o familie de lupi, care-l cresc și-l apără de țigrul Shere-Khan. Ajutat de ursul Ballo și de pantera Baghera, Brotăcel începe să învețe obiceiurile și graiurile feluritelor viețuitoare. Odată, călcînd povața lui Ballo, care-i poruncise să nu vorbească niciodată cu maimuțele, deoarece sînt nedemne, Brotăcel stă de vorbă cu una. Maimuțele care puseseră de mult ochii pe Brotăcel vrînd să-l facă șef de trib, vor să se folosească de această împrejurare. De aceea îl răpesc. Îndrumați de vulturul Kil, Ballo, Baghera și Kaa, îl găsesc pe copil și o luptă grozavă se încinge cu maimuțele. Copilul e salvat.

RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI"

IMAGINI DE PASCAL

SE APROPIE DE PRIMA COLIBĂ, ŞI ACOLO ÎN IARBĂ, SUS PE UN DÎMB, A STAT LA PÎNDĂ O NOAPTE ÎNTREAGĂ, URMĂRIND ORICE MIŞCARE A OAMENILOR.
A DOUA NOAPTE SE APROPIE PÎNĂ LA FEREASTRA COLIBEI. VĂZU O FEMEIE CARE PUNEA DESEORI VREASCURI NEGRE PE FOC — FLOAREA ROŞIE. — SE UITĂ MULT LA FLĂCĂRILE FOCULUI CARE ARDEA ÎN VATRĂ.
BROTĂCEL ASCUNS ÎNTR-UN TUFIŞ, PÎNDI PÎNĂ SE LUMINĂ DE ZIUĂ, SĂ VADĂ CE VA FACE FEMEIA CU FLOAREA ROŞIE.
FEMEIA I-A DAT UNUI BĂIAT DIN CASĂ, UN COŞ LIPIT CU PĂMÎNT, PLIN CU JERATEC, SĂ-L DUCĂ LA ŢARCUL VITELOR. — „VA SĂ ZICĂ CE POATE FACE COPILUL ACESTA POT FACE ŞI EU, GÂNDI BROTĂCEL DIN TUFIŞ.
SE REPEZI ÎN CALEA BĂIATULUI, ÎI SMULSE COŞUL DIN MÂINI ŞI PIERI ÎN CEATA DIMINEŢII ÎN TIMP CE BĂIATUL ŢIPA ÎNGROZIT.
ÎN VÎRFUL COLINEI ÎL AŞTEPTAU CEI DOI PRIETENI. — TOATĂ NOAPTEA TE-AU CĂUTAT LUPII AŢÎŢAŢI DE TIGRU, I-A SPUS BALOO. —
COPILUL SUFLA ŞI ARUNCA ÎN JERATEC VREASCURI USCATE, AŞA CUM FĂCEA ŞI FEMEIA ÎN COLIBĂ.
— AM FOST LA OAMENI ÎN VALE ŞI AM ADUS FLOAREA ROSIE, LE SPUSE BROTĂCEL. — LA NOAPTE SE ADUNĂ HAITICUL, GRĂI BALOO. VOR SĂ FACĂ DE PETRECANIE LUI AKELA ŞI ŢIE....
BROTĂCEL A STAT LÎNGĂ COPAIA CU JERATEC, PUNÎND MEREU VREASCURI. ŞI-A PREGĂTIT ŞI O CRACĂ MARE. BALOO I-A SPUS CĂ DESEARĂ LA STÂNCA SOBORULUI VA FI ÎNCĂERARE MARE.
— NU-MI ESTE FRICĂ, A RĂSPUNS COPILUL.
SEARA, LA SOBOR, TOT HAITICUL ERA ADUNAT. BROTĂCEL ÎŞI ŢINEA COŞUL ASCUNS ÎNTRE NIŞTE BOLOVANI.
UNII LUPI CERURĂ ALT ŞEF ÎN LOCUL BĂTRÂNULUI AKELA. ALŢII ERAU CONTRA PUIULUI DE OM. BAGHERA ŞI BALOO SE PREGĂTEAU SĂ-ŞI APERE PUIUL LOR DRAG.

DECRETUL
Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne

pentru stabilirea datei alegerii deputaţilor în Sfaturile populare

Prezidiul Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne decretează:

ART. UNIC. Data alegerii deputaţilor în Sfaturile populare se stabileşte pentru ziua de 2 martie 1958.

Constituirea Sfaturilor populare se va face după data de 11 martie 1958.

Preşedintele Prezidiului
Marii Adunări Naţionale
DR. PETRU GROZA

Secretarul Prezidiului
Marii Adunări Naţionale
GHEORGHE STOICA

Bucureşti, la 2 ianuarie 1958 nr. 1

* * *

Decretul a şi prins viaţă. Pe tot cuprinsul ţării a început alegerea Consiliilor F.D.P. Au avut loc adunări în Capitală, la Suceava, Constanţa, Timişoara, Piteşti, Iaşi. Asemenea adunări ale oamenilor muncii au loc şi în alte oraşe ale ţării.

Bugetul patriei noastre

Bugetul unei ţări este oglinda vie a puterii sale economice, a felului cum este gospodărită. Şi oamenii muncii din patria noastră au citit şi au întîmpinat cu bucurie proiectul Bugetului de Stat al Republicii Populare Romîne pe anul 1958. Proiectul acesta a fost discutat în sesiunea Marii Adunări Naţionale de la sfîrşitul anului trecut. Cifrele sale vorbesc cu tărie despre succesele dobîndite de poporul nostru în construirea unei vieţi noi, despre minunatele perspective de dezvoltare ce se deschid în faţa Republicii noastre, despre năzuinţa de pace şi muncă creatoare a poporului.

O parte însemnată din cheltuielile bugetului pe 1958 e destinată dezvoltării industriei grele, care fabrică maşini şi unelte precum şi industriei chimice şi petrolifere care asigură materii prime. Creşterea acestor ramuri de industrie creează condiţii pentru producţia tot mai bogată a bunurilor de larg consum, menite să asigure nevoile oamenilor muncii. Printre marile obiective industriale care vor intra în funcţiune în 1958, se numără fabrica de acid sulfuric şi îngrăşăminte din Năvodari, fabrici de fibre sintetice, o nouă oţelărie la Hunedoara, noi secţii ale fabricii de medicamente, o fabrică de biscuiţi şi altele.

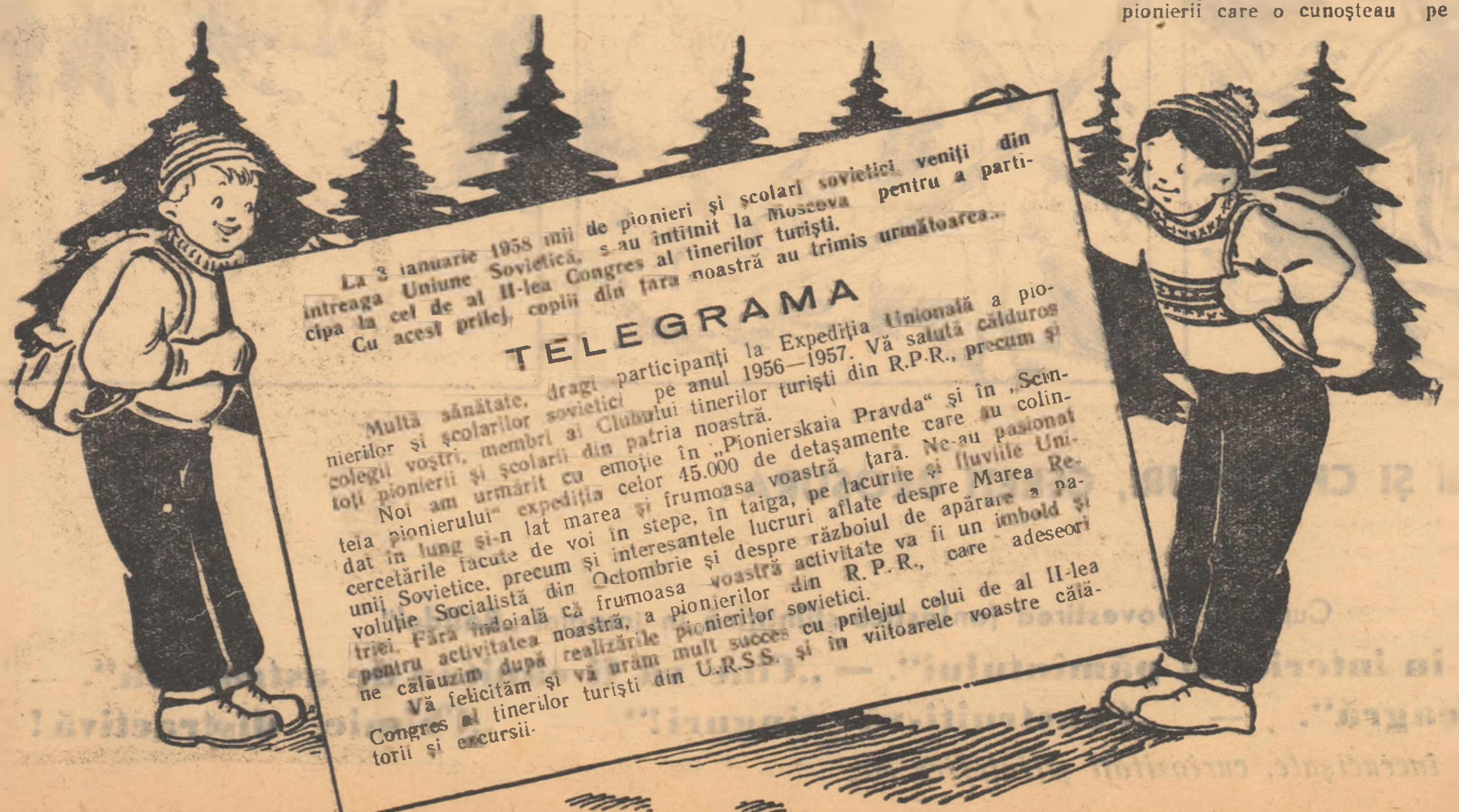
Pe tărîmul agriculturii, bugetul prevede, de asemenea, investirea unor sume mari. Aceste sume vor asigura în primul rînd mecanizarea largă a muncilor, mecanizare cerută de avîntul tot mai larg luat de colectivizarea agriculturii. Peste numărul de maşini existent, agricultura noastră va primi încă 6.000 de tractoare, 3.450 de semănătoare, 3.500 de combine şi alte maşini şi unelte.

Toate aceste investiţii uriaşe vor face ca în anul ce vine mărfurile alimentare şi industriale vîndute populaţiei prin comerţul socialist, să fie cu 12 la sută mai multe decît în 1957.

In 1958 sumele cheltuite pentru acţiunile social culturale vor fi cu 700 de milioane lei mai mari ca în anul trecut. Numai pentru învăţămînt se prevede suma de 2,835 miliarde lei. Faptul acesta va creea condiţii mult mai bune de funcţionare pentru cele 15.000 şcoli de cultură generală, 112 facultăţi şi 450 şcoli tehnice existente în prezent. S-au prevăzut de asemenea sume mari pentru sănătatea oamenilor muncii, pentru dezvoltarea culturii şi artei şi a cercetărilor ştiinţifice.

Bugetul pe 1958 al ţării noastre e un buget al construcţiei paşnice, al grijii faţă de nevoile materiale şi culturale ale oamenilor muncii. El arată deosebirea adîncă dintre viaţa înfloritoare de azi a poporului nostru şi mizeria trecutelor orînduiri. El se deosebeşte de asemenea ca de la cer la pămînt de bugetele ţărilor capitaliste, care prevăd sume mari pentru înarmare, în timp ce nivelul de trai al muncitorilor, învăţămîntul, cultura, sînt lăsate pe ultimul plan.

Cetăţenii patriei noastre au primit cu bucurie cifrele bugetului pe 1958: cifre ale viitorului, ale victoriei socialismului.

La 3 ianuarie 1958 mii de pionieri şi şcolari sovietici, veniţi din întreaga Uniune Sovietică, s-au întîlnit la Moscova pentru a participa la cel de al II-lea Congres al tinerilor turişti. Cu acest prilej, copiii din ţara noastră au trimis următoarea:

TELEGRAMA

Multă sănătate, dragi participanţi la Expediţia Unională a pionierilor şi şcolarilor sovietici pe anul 1956—1957. Vă salută călduros colegii voştri, membri ai Clubului tinerilor turişti din R.P.R., precum şi toţi pionierii şi şcolarii din patria noastră.

Noi am urmărit cu emoţie în „Pionierskaia Pravda" şi în „Scînteia pionierului" expediţia celor 45.000 de detaşamente care au colindat în lung şi-n lat marea şi frumoasa voastră ţară. Ne-au pasionat cercetările făcute de voi în stepe, în taiga, pe lacurile şi fluviile Uniunii Sovietice, precum şi interesantele lucruri aflate despre Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie şi despre războiul de apărare a patriei. Fără îndoială că frumoasa voastră activitate va fi un imbold şi pentru activitatea noastră, a pionierilor din R.P.R., care adeseori ne călăuzim după realizările pionierilor sovietici.

Vă felicităm şi vă urăm mult succes cu prilejul celui de al II-lea Congres al tinerilor turişti din U.R.S.S. şi în viitoarele voastre călătorii şi excursii.

Alături de utemişti

Mergeam pe uliţele satului Vladimir şi mă gîndeam cum vor fi arătat dealurile, codrii din împrejurimi pe vremea cînd Domnul Tudor Vladimirescu trăia.

Statura lui măreaţă, bine legată, îmi răsărea în minte, plină de demnitate. Auzeam parcă pînă şi pasul apăsat al cizmelor sale. Grăbind către şcoală, o fetiţă mititică mă ajunse din urmă. Se uită la mine şi apoi plecă mai departe.

— Eşti vladimireancă? O întreb — gîndindu-mă bineînţeles la numele satului. Fetiţa se opri, mă privi mîndră şi-mi răspunse:

Da, sînt vladimireancă, de două ori vladimireancă. O dată pentru că sînt stră-stră-nepoata Domnului Tudor (pronunţase numele lui Tudor Vladimirescu cu o mîndrie plină de respect). Mă cheamă Tudora Tudora Popescu. Şi a doua oară, pentru că satul meu de baştină este acesta — Vladimir — raionul Gilort, unde s-a născut şi el.

— Bine Tudora. Foarte bine că ne-am întîlnit. Mergeam chiar la voi la şcoală.

Şi-am pornit-o împreună. De la Tudora Popescu, elevă în clasa a V-a a Şcolii din Vladimir, am aflat că fiecare locuitor al comunei este foarte mîndru că trăieşte aici. De fapt nu mi-a trebuit mult să mă conving singură de asta. La doi paşi de şcoală ne-am întîlnit cu un băieţel care se îndrepta către poarta şcolii.

E Gîrbea, — mi-a explicat Tudora.

— Ce faci Gîrbeo? l-a întrebat. Apoi, întorcîndu-se către mine, îmi explică. Strămoşii lui au luptat ca panduri ai lui Tudor. Neamul Gîrbea erau oamenii lui apropiaţi.

Vă mărturisesc copii, că am fost foarte impresionată cînd în şcoală, stînd de vorbă cu diferiţi elevi, mi-am dat seama cît de mult respect sălăşluieşte în inimile lor, cîtă însufleţire pentru locurile acestea vechi, pe care le-a colindat cîndva şi Tudor. In satul acesta există casa în care a trăit Tudor Vladimirescu. Ei bine, fiecare copil ştie pe de rost cîţi stîlpi sînt pe pridvor, care sînt mai noi, care mai vechi, iar dacă vreţi sînt în stare să deseneze din memorie această casă cu cele mai mici amănunte. De altfel, aşa se explică şi dorinţa lor de a chema copiii din ţară la o acţiune patriotică, aşa cum au făcut utemiştii, fraţii lor mai mari, pentru îngrijirea şi păstrarea tuturor monumentelor istorice care amintesc de trecutul patriei noastre. Cînd am intrat în şcoală am aflat că pionierii aleseseră dintre ei un grup care se va ocupa să ajute pe utemişti la îngrijirea casei-muzeu Tudor Vladimirescu.

Au fost propuşi cei mai buni la învăţătură, cei mai pasionaţi cititori de literatură, cei mai disciplinaţi. De exemplu, Boldur Nottara, din clasa a VII-a, Zană Sorin, din clasa a VI-a, Margareta Cărăvan, din clasa a VII-a, Gîrbea Nicolaie din clasa a VI-a şi Tudora Popescu, din clasa a V-a.

In adunare, s-a pus problema dacă nu ar fi bine ca şi pionierii din alte locuri ale ţării să fie chemaţi să dea şi ei o mînă de ajutor la îngrijirea monumentelor din oraşele şi satele lor... Iar noi le răspundem că ar fi chiar foarte bine. Aşa că, dragi pionieri, din toată ţara, nu staţi pe gînduri Urmaţi pilda copiilor din Vladimir! Ajutaţi pe fraţii voştri mai mari, utemiştii, în acţiunea pe care ei au întreprins-o mai de mult de îngrijirea monumentelor patriei, de cercetare a trecutului de luptă a poporului nostru.

N. SKIBINSKI

ZILE DE VACANŢA

(Urmare din pag. I-a)

adunat într-o clasă pentru seara de improvizaţii.

— Cine începe? a întrebat instructoarea.

Linişte...

— Cine începe? a repetat.

Curajoasă şi nu prea, o fetişcană blondă cu ochi verzi s-a ridicat şi a întrebat: „Pot să încep eu?" Bineînţeles că pionierii care o cunoşteau pe Floricica Ştefan din clasa a IV-a au răspuns un „da" în cor. Greu a fost doar începutul. După ce a cîntat trei cîntece populare, s-a întors către noi şi ne-a întrebat: „Vreţi să vă mai cînt şi altele? Mai ştiu multe, de la radio". Era limpede. Emoţia trecuse, iar ceilalţi copii din bănci deveniseră nerăbdători să arate ce pot. După Floricica s-a ridicat dintr-o bancă din fundul clasei un băiat oacheş, frumos. El ţinea o vioară sub braţ.

— Acum aş vrea să cînt şi eu — s-a adresat el copiilor care, într-un ropot puternic de aplauze, l-au primit pe acest mic violonist. Il cheamă Gheorghe Vrabie, este elev în clasa a V-a şi — fiţi atenţi — premiat cu insigna de fruntaş al tinerilor solişti de la festivalul regional de la Ploieşti.

Deci aveam în faţa noastră... un violonist încercat. Şi totuşi, de necrezut. Gigi, (aşa-i spun colegii) are emoţii. Dar, încetul cu încetul „s-a încălzit". Şi ce de mai cîntece am mai auzit: de la doinele cele mai duioase la îndrăcitele sîrbe, de la cîntece pionereşti, la valsuri

După cîntece au urmat poezii, iar după acestea, un mic concurs literar (cu recunoaşteri de fragmente citite de tovarăşa profesoară de limba romînă) şi proiecţia diafilmului „Palatul pionierilor".

Ce vor face pionierii de la clubul de iarnă în celelalte zile? De toate. Dar în special aşteaptă să se mai înghețe şi să mai dea puţină zăpadă, ca să organizeze concursul de schi, săniuţe, şi patinaj proiectat de atîta vreme. **S. E.**

Inceput

Au crescut urzici şi bozii în gropile de bombe de pe strada principală. Bruma toamnei le-a ofilit. Oamenii aruncă peste ele moloz şi clonţuri de cărămidă: resturile caselor. Vîntul şuieră afurisit şi aspru prin gergevelele fără geamuri, printre sîrmele de telegraf rupte. Umblă cîini de pripas pe uliţe. De cu noapte oamenii stau la coadă în faţa brutăriilor, şir de momii îngheţate.

In fiecare zi trec spre apus coloane de tancuri şi autocamioane. Soldaţi sovietici. Se duc la Berlin să-i frece ridichea lui Hitler. Sînt veseli, cîntă întruna. Citeodată trec chiar prin faţa circului. Ne căţărăm toţi pe estrada „de reclamă" din faţa cortului şi-i privim. Vine chiar şi Tache „omul de fier" şi madam Kati cea grasă, casieriţa, şi Ella, fata cea mică a directorului. Vine chiar directorul în persoană, domnul Fantini.

Intr-o seară, o companie de-a lor, sovietică, rămăsese în oraş şi a venit seara la spectacol. Cortul peticit devenise neincăpător. Soldaţii ronţăiau seminţe de floarea soarelui şi aprobau zgomotos cînd le plăcea cîte un număr. Numai săracu' nea Tache era s-o păţească. După ce a terminat „turul de forţă" cu haltere, a invitat publicul să se lupte cu „omul de fier". Invingătorul ar fi primit 500 de lei premiu. In rîsetele camarazilor, un rusnac blond ca făina şi-a scos rubaşca şi a venit în manej. Nea Tache o cam băgase pe mînecă. Dar n-avea ce face. S-au luat la trîntă. Rusul, din trei mişcări l-a trîntit pe spate în talaj şi l-a lăsat lat. Distrus, nea Tache a cerut 500 de lei directorului să plătească premiul învingătorului. Era leafa săptămînală a lui nea Tache. Dar rusul n-a primit. Ba încă, după spectacol, l-a invitat pe „omul de fier" la o ţuică.

..Se face tot mai frig. La circ nu mai vine nici dracu. Răbdăm toţi de foame, ne scofîlcim. Ne stringem în vagon la madam Kati. Bem cafea de orz şi ne încălzim la primus. A murit ieri Jak, maimuţoiul. Era bolnav de tuberculoză. S-a chinuit ca un om. A murit în braţele mele şi l-am plîns. Prima dată cînd plîng după cineva. Cînd au murit ai mei eram mic, nu ştiam.

Ne pomenim că ne cheamă domnul Fantini. Ne-am adunat toţi în manej. Prăjinile cortului sînt gata să se prăbuşească. Şuieră crivăţul prin spărturi. Tăcem ca morţii. Am ghicit ceva. Domnul Fantini, e trist, îşi şterge fruntea de sudoare, cu tot frigul. Are, ca sfinţii, un inel de chelie în jurul capului, din cauză că poartă meru joben. Ne spune cu romînească lui stîlcită că, gata, nu se mai poate. Circul lichidează. O să vîndă cui va putea marafeturile şi caii. Iar

noi să ne ducem unde ne-o îndrepta ăl de sus. Privim repede spre cupola manejului. Nu-i nimeni acolo să ne îndrepte.

*

Ninge. Am avut o dată un palton. Acum îi zic scurtă. L-am căpătat încă de la şcoala primară. Umblu aiurea pe străzi. Mi-e foame. Ăl de-a spus că-i rod şobolanii în pîntece e un mincinos. Şi eu am un şobolan în burtă. Dar nu roade. Il simt ghemuit, tăcut, la pîndă. Pe geamul unei circiumi un afiş: „Caut băiat de prăvălie". Intru. Mă angajez. Casă, masă, restul „om vedea". Bun. Pe patron îl cheamă Panait. Eu îi zic „Trei iepuri" după, firma prăvăliei. Treabă destulă. De la 5 dimineaţa pînă la 12 noaptea. Mai e un amărît ca mine, aici. Rahitic, cu ochii bulbucaţi. Spălăm amîndoi butoaiele în beci. E acolo pastramă uscată, agăţată în cui. Tragem cu dinţii din ea că n-avem briceag. Mi-am rupt şi un dinte în ea. Atîta pagubă. O dată, un butoi uriaş mi-a prins degetele în zid şi mi le-a zdrelit pînă la os. „Trei iepuri" m-a înjurat că de ce nu casc ochii.

Alergăm de colo-colo, după toanele bătivilor. Somnul mişună pe pleoape ca argintul viu. Dar nu-i timp de somn. Te plesneşte „Trei iepuri" de-ţi clănţăne măselele pe zincul tejghelei.

Ne culcăm tîrziu, după ce am spălat duşumeaua cu motorină. Cămăruţa noastră e lîngă closet. Pute de te trăzneşte. Şi ne mănîncă ploşniţele de vii. Afurisite animale, ploşniţele. Degeaba tragem patul în mijlocul odăii.

Zilele trec una cîte una, ca vagoanele negre ale unui tren de marfă care nu se mai sfîrşeşte.

Pîinea pentru restaurant eu o cumpăr. Tocmai din celălalt capăt al oraşului. O car cu sacul.

Azi a început să miroasă a primăvară. Picură streşinile şi adie un vînt subţire şi molatic ca fumul de ţigară. Plec cu sacul după pîine. Cerul parcă ar vrea să mă ia în braţe, să mă mîngîie. Imi vine să urlu. Şi deodată mă hotărăsc. Nu mă mai întorc în circiuma lui „Trei iepuri". Să-l ia dracu. Dau sacul de pomană unei precupeţe. Gologanii îi opresc. Ii număr. Mi s-ar fi cuvenit de o mie de ori atît pentru cît i-am muncit. Cumpăr o pîine. Una singură. Mă duc la gară. Trebuie să aştept întunericul. In sfîrşit, se face noapte. Pleacă un mărfar. Mă caţăr în el. Se urneşte. Sînt într-un vagon cu ovăz. S-a făcut iar frig. Mă scufund în ovăz pînă la gît. E mai bine aşa. Locomotiva şuieră prelung. Lumini stinghere licăre şi se sting în beznă. Aţipesc.

*

De două zile mă fîţîi pe la poalele fabricii. Nu îndrăznesc să intru. Pe coşuri iese un fum negru ca smoala şi răzbate pînă aici un duduit înfundat de maşini.

Un mustăcios cu şapcă şi pătat de ulei mă întreabă:

— Ce tot cauţi, frăţioare?

Mîrîi printre dinţi şi-mi trec palma peste burtă în chip de ferăstrău. A priceput. Imi face semn să viu după el. N-aş vrea să mă duc, dar nu ştiu ce mă trage, aţă, după el. Intrăm în fabrică. Mă duce la un birou.

— Flăcăul ăsta vrea să se angajeze. Şi către mine:

— Ştii vreo meserie?

Dau din umeri.

— Nu-i nimic, zice. Treceţi-l necalificat la lăcătuşerie, la noi. Am nevoie de un ajutor.

M-a luat cu el într-un atelier cît o piaţă. Urlă fel de fel de maşini. In acoperiş e căscată o gaură mare. Precis că pe-acolo a picat o bombă. Nişte mese lungi sînt înşirate lîngă pereţi. Oamenii lucrează aplecaţi pe menghini. Mustăciosul — îl cheamă Costea, am aflat — mă învaţă meserie. Imi dă o pilă şi o sfîrlează de fier. Mi-arată. M-apuc să pilesc. Nu mă pricep şi pace. Iese strîmb... Mustăciosul se apropie cu ochelarii pe nas. Imi trag capul între umeri. Dar nu vine nici un dupac. Mustăciosul rîde. Mă învaţă iar. Parcă merge mai bine acum. Urlă sirena. Pauza de prînz. Unii se duc la cantină. Alţii şi-au adus de-acasă. Desfac pacheţelele pe banc. Inghit în sec şi mă uit la spărtura din tavan. Cineva mă bate pe umăr. E mustăciosul. Imi întinde un codru de pîine, o chiftea, brînză.

— Ia de colea. Mîine îţi scot eu cartelă de masă. Imi dai la chenzină banii.

Pînă seara muncesc ca un nebun. Pila s-a domesticit. Parcă merge singură. Urlă iar sirena. Gata. Dau să plec. Unul cam de seama mea, lucrase lîngă mine tot timpul. Nici nu l-am băgat în seamă. Dar el, se vede, mă studiase. Mă strigă acum:

— Nu mergi la spălător?

Merg. Imi împrumută săpun şi ştergar. Are dulăpiorul lui de fier. Se schimbă. Işi pune un costum nu prea de soi dar curat, călcat. Se piaptănă. Are şi-o oglindă în dulăpior. Mă uit în ea şi, nu ştiu cum, mi se face ruşine: păr crescut în neorînduială, uitătură de cîine speriat, urme de jeg pe la gît. De ce mi-o fi ruşine?

*

A doua zi. Am cartelă de masă. Sînt sătul. Trag cu pila şi fluier. Lucrul se termină mai devreme. Dar nu pleacă nimeni. Ce-o fi? Toţi se strîng la poarta fabricii. Un şir lung, lung şi negru. Ce-o fi? Mustăciosul e în şir. Mă vede:

— Hai, hai, frăţioare, aici! Hai să completăm rîndul.

Intru în şir. Cineva împarte steaguri şi nişte fotografii mari, cu coadă de lemn. Mă vede mai găligan şi-mi dă şi mie una. Mă uit la ea: un unchiaş cu barbă creaţă şi cu ochi buni. Pornim. Il întreb în şoaptă pe băiatul de la spălător.

— Un' ne ducem?

— Uite,. nu ştii? Păi, la manifestaţie! La guvern, pe lîngă cei care sînt de-ai noştri, s-au suit şi nişte scîrbe. Persecută muncitorii, vor să întoarcă iar macazul cum a fost înainte. Şi noi vrem să-i dăm jos.

...Uite la ăştia! Nişte oameni ca mine şi ca el cum o să dea jos ditai miniştri? Dar dacă-s scîrbe, foarte bine, jos cu ei. Cînt împreună cu toţi, strig cît mă ţine gura: „Jos! Jos!"

Inaintea mea o mie de capete. In urmă altă mie. Mergeam mereu. Ascult tropotul. Mă furnică ceva pe şira spinării. Lîngă mine sînt oameni. Mulţi. Cîţi or fi? Privesc chipurile: prieteni. Mustăţile cît vrabia ale lui Costea parcă le-aş şti, de cînd lumea. La fel şi faţa negricioasă a flăcăului cu săpunul şi oglinda. Nu ştiu de unde porneşte un firicel de cîntec. Apoi tot mai tare. Toţi cîntă.

„Sculaţi, voi oropsiţi ai vieţii..."

Se potriveşte. Imi place. Incerc să îngîn şi eu. Şi mă cuprinde o putere, o bucurie sălbatică. Moşul din fotografie se uită cu ochi severi şi buni peste marea de capete. Imi vine să-l sărut pe barba albă de mătase. Ce-o fi cu mine?

VASILE MANUCEANU

Eduard Jurist

Deodată se auzi un zgomot asurzitor și globul pămîntesc se prăvăli făcîndu-se țăndări. Am încercat să scrîșnesc din dinți, dar am reușit numai să-mi mușc limba. Așa ca nu mi-a rămas altceva de făcut decît să scot carnețelul și să recitesc ce scria în el: „Un vas de flori fără flori; două ghivece de flori cu flori; o statuetă din ghips-imitație de lemn; o statuetă de lemn imitație de ghips; ceasul cu cuc; un sticlete veritabil; trei pești japonezi; trei pești fără naționalitate precisă; o lampă de masă; două scrumiere de cristal; un aparat de radio (de două ori); toate bibelourile de sticlă; un papuc de casă; o perdea, două cuverturi; un covor; o vulpe împăiată; o pijama și un album cu fotografii".

Am oftat și, cu mîna tremurîndă, am adăugat la lista obiectelor sparte, roase, înghițite sau dispărute, un glob pămîntesc. Și cînd te gîndești că era nou-nouț! De abia mi-l cumpărase tata cadou.

Desigur că pînă aici n-ați înțeles mare lucru. Cred și eu. Voi n-aveți o soră și, chiar dacă aveți, n-aveți una care iubește pisicile. Și, chiar, dacă le iubește, nu le adună de pe toate drumurile. Și una, două, hai treacă-meargă! Dar șapte?! Și încă eu cred că-s nouă, dar n-am izbutit niciodată să le adun la un loc, ca să le număr. Vedeți și voi: una pe dulap și cu două pe canapea, fac trei, cu una pe scaun — patru, una în baie — cinci, una în bucătărie — șase și una la mine în ghiozdan — șapte. Dar cîte or mai fi sub pat? Cîte uitate închise în vreun dulap? Cîte plecate prin vecini după treburi? Vă întreb, cîte? Și pe toate astea le iubește sora mea. Le-a dat și nume: Smaranda, Luiza, Pisi, Juju, Ghiță, Coadă Lungă, Coadă Scurtă și Mițu. Dar cum eu le încurc întotdeauna, le-am numerotat de la unu la șapte. Așa-i mai simplu.

Știți, sora mea Geta e o fată foarte bună, foarte inimoasă, iubește grozav animalele. Cel mai mult îi plac elefanții brumării și pisicile de orice culoare, numai pisică să fie. In privința asta e și grozav de pricepută. Poate deosebi o pisică adevărată de una falsificată, dintr-o mie. De aceea vă asigur că toate pisicile de la noi de acasă sînt veritabile. Niște pisici neadevărate n-ar fi îndrăznit niciodată să spargă atîtea lucruri. Da, toate de pe lista pe care v-am citit-o. Știți desigur ce drăgălașe, ce jucăușe sînt aceste animale folosi-

toare. (In paranteză fie spus: șoareci n-avem — pentru asta punem otravă). Și o pisică jucăușă nu poate să nu dea pe ici, pe colo cu lăbuța. Dacă se mai sparge cîte ceva, ce-s ele vinovate? Parcă ce, o fac înadins? Cred că nici nu le face plăcere să iasă de sub cioburile unui borcan cu smîntînă.

Deunăzi, m-a rugat mama să văd de ce nu merge aspiratorul de praf. Am aflat. Inăuntru era o pisică. Pe urmă m-a rugat să văd de ce merge singură pălăria tatei: înăuntru era altă pisică.

Alaltăieri seară au venit la noi musafiri. Am fost foarte bucuroși. I-am poftit să intre în casă. Ultimul a intrat unchiul Vasile, care a închis și ușa. Un miorlăit sfîșietor ne-a străpuns inimile. Unchiul Vasile prinsese coada pisicii numărul 3 în ușă. A fost groaznic! De-abia s-a potolit puțin jalea și am vrut să ne așezăm, că un strigăt cutremurător făcu să sune paharele din bufet. Mătușa Lica se așezase pe pisica numărul 6. A trecut și asta! Unchiul Vasile tocmai povestea o glumă, cînd am început să rîd foarte necuviincios. Ce puteam să fac? Pisica numărul 2 i se cocoțase pe umăr și mă gîdila cu coada în ureche. Noroc că tocmai atunci a țipat verișoara mea mai mare, fiindcă ticălosul de 4 îi agățase ciorapul. Și atunci s-a supărat tata: „Ajunge! a strigat el. Ce-i aici, azil? Crescătorie? Să nu mai prind una în casă". Și le-a aruncat pe toate afară. Nu vă mai spun cît a muncit pînă le-a prins. Iar numărul 7 l-a zgîriat fără pic de respect pe nas. Pe la două noaptea, ne-a sculat din somn un cor sinistru: toate pisicile se strînseseră în fața ușii și se cereau în casă. Săracele! Drăguțele! Deșteptele! Cum știu să găsească întotdeauna casa și etajul și apartamentul unde locuiesc. Mai mare dragul! Atît doar că cu această ocazie li s-au mai alăturat din proprie inițiativă vreo doi motani pripășiți. Ce era să facem? Să-i dai afară, așa, în toiul nopții?

Despre Geta ce să mai spun? N-are nici timp să-și facă lecțiile. Gîndiți-vă, are atîtea griji. Ce-i glumă să ai nouă pisici? Acum sînt nouă. Și cîte prietene și colege de-ale ei n-au rugat-o să le dea un pisoi, măcar unul. Ași! Nici nu vrea s-audă. N-are încredere să dea o ființă atît de fragilă pe mîna oricui.

Un moment. Mă iertați, parcă am auzit un zgomot. Mda, să adăugăm și o zaharniță. Ei, ce să-i faci? Cui nu-i place zahărul?!

Acum poate credeți că mie nu-mi

plac animalele și de aceea nu sînt obiectiv. Vă asigur că vă înșelați. Mărturie stau cei șase cîini pe care-i îngrijesc ca ochii din cap. Și știți ceva? Mi-a promis unchiul Vasile că de ziua mea îmi aduce un prepelicar de rasă pură. Așa că, vedeți, cînd iubești șase cîini și unul promis, e o dovadă nu glumă! Am sau n-am dreptate?!

PUPĂZA DIN TEI

Cine nu cunoaște poznele pline de haz, întîmplările năstrușnice din „Amintirile din copilărie" ale lui Creangă? De aceea, cînd vezi pe scenă perindîndu-se fapte și întîmplări pe care le cunoști, încerci un puternic sentiment de bucurie.

Iți reînvie în minte Humuleștii... cu Ozana cea frumos curgătoare.... Moș David, Moș Chiorpec ciubotarul, Mătușa Marioara... într-un cuvînt, oamenii și locurile pe care le-a îndrăgit și le-a cunoscut Creangă și pe care le-a înmănunchiat apoi într-o carte.

Autorul piesei „Pupăza din tei", Ion Dămian, a ales din Amintirile lui Creangă cîteva momente și a închegat cu ele o piesă, aducînd pe scenă pe Nică a lui Ștefan a Petrii, plin de neastîmpărul copilăriei, mereu pus pe năzbîtii.

Iată-l pe Nică într-unul din tablouri, la iarmaroc, gata să vîndă pupăza pe care o dă drept găinușă. Imaginea iarmarocului cu lumea lui pestriță, cu măscăricii lui este plină de veselie. Pe aici umblă băiatul nostru în tovărășia altor copii din sat. Și cîntă, cîntă mereu:

Pu, pu, pu,
strici mereu
somnul meu,
pupăză din tei.

Nu numai Creangă copil și tovarășii săi de-o seamă apar în piese. Iat-o pe blînda și duioasa lui mamă, care-l scapă de multe ori de bătăi; pe zgîrcita și supărăcioasa Mătușă Marioara, pe care o cunoașteți din întîmplarea cu cireșele, pe Moș David, cu sacul plin de cele mai frumoase basme.

Dar autorul piesei nu ni-l arată pe Creangă numai ca un copil neastîmpărat, ci ni-l înfățișează în același timp plin de dragoste pentru învățătură, iubind din suflet locurile natale, Humuleștiul său. Ni-l arată îndurerat și revoltat cînd învățătorul este luat cu arcanul la oaste.

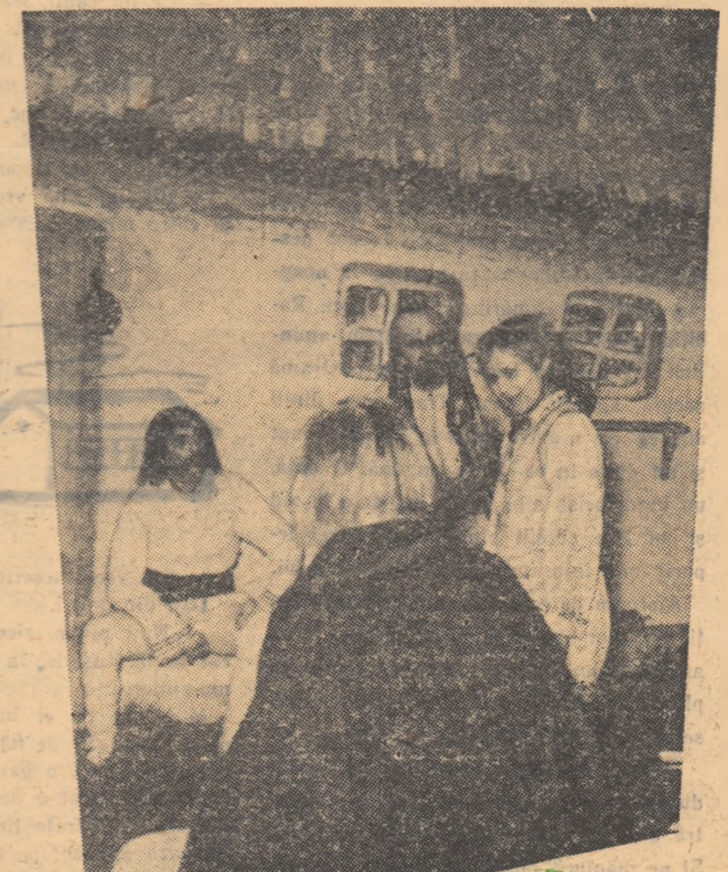
Nu lipsește din piesă nici scena cu „calul bălan" și sfîntul Nicolaie pentru școlarii cei leneși. Intr-un cuvînt, autorul a căutat ca în piesa lui să apară copilăria lui Creangă, cu ceea ce a avut ea caracteristic.

Să joci rolul lui Creangă copil nu este însă deloc ușor. Lia Pop Fărcășan, pe care voi ați văzut-o și în piesa „Mașenca", a reușit să ni-l prezinte pe Nică așa cum îl cunoaștem noi din „Amintiri". Nebunatic, dar și duios, plîngînd cu furie, dar și ascultînd cu ochii mari, mirați, basmele lui Moș David; cîntînd și zbenguindu-se cu copiii, dar și citind cu glas cald compunerea la școală.

Lia Pop Fărcășan de-a lungul celor cinci tablouri s-a transformat în băiețandrul așa cum însuși Creangă l-a zugrăvit.

Trebuie spus că — alături de actorii mari — mai joacă în această piesă un grup de copii foarte talentați, care sînt prietenii de joacă ai lui Nică a Petrii. Plăcute și frumoase roluri. Pe scena Teatrului Armatei din București se joacă o piesă pe care trebuie negreșit s-o vedeți, dragi prieteni.

B. CARAGIALE

In fotografie o scenă din piesă

Cînd e vorba de onoare

Voi, cititorii obișnuiți ai gazetei noastre ați întîlnit deseori schițe ori povestiri semnate de Al. O. Zotta. Prietenul vostru Al. O. Zotta nu a trecut de mult de vîrsta pe care o aveți voi. In ciuda ochelarilor severi pe care-i poartă, cînd se întîlnește cu copiii, Zotta vorbește ca de la amic la amic, îi întreabă de note, de meciuri de fotbal, cu un ton așa de firesc, de parcă ar vorbi cu niște vechi cunoștințe. Ca prin farmec, inimile copiilor se deschid și fără pic de ezitare îi vorbesc despre năzbîtiile și problemele lor. Despre multe din acestea tînărul scriitor Al. O. Zotta a așternut schițe și povestiri, adăugînd unele lucruri, pe altele oglindindu-le așa cum i-au fost povestite. Dar asta de fapt este o treabă de măiestrie, despre care nu e vreme să discutăm acum. De curînd în vitrinele librăriilor din țară a apărut o nouă carte pentru copii intitulată: „Cînd e vorba de onoare"; este chiar cartea prietenului Al. O. Zotta despre care vorbeam. In această carte se află schițe și povestiri scrise pe un ton deosebit de firesc și cald. O seamă de băieți și fete, de motani, de unchi, mătuși și bunici așteaptă să facă cunoștința cu voi. Vă va întrista și vă va pune un pic pe gînduri fapta lui Virgil, căpitanul echipei de fotbal a clasei a VII-a din „O lovitură de 11 m" și veți da dreptate băiatului care s-a supărat pe unchiul său pentru că a rupt vraja unei minunate seri de iarnă: veți visa alături de băiatul care în ora de algebră privește pe fereastră („Un cais, un pițigoi și un băiat"); vă va rămîne multă vreme în minte numele lui Tudose, băiatul oacheș din „Bolnava", ale lui Ene și Arsene, Mișulică și Măriuca. Sînt personaje cu caracter cinstit, modest, care nu fac fapte eroice, dar ne devin dragi tocmai pentru că sînt copii obișnuiți, copii care de mici învață să fie oameni. In peripețiile lor vă veți recunoaște pe voi sau pe prietenii voștri.

Dar, pentru că am făcut prezentările, mă depărtez lăsîndu-vă cu noile voastre cunoștințe din „Cînd e vorba de onoare", să vă jucați și să visați împreună.

ELENA DRAGOȘ

COLEGIUL DE REDACȚIE: Albinescu Elena; Bistrițeanu Alexandru; M. Breslașu; B. Caragiale; Călin Marin; B. Grigoriu; Iliescu Constantin; I. Lessen.; Valer Novacu; Octav Pancu-Iași; Rusu Maria; Sîrbu Ștefan; A. Weiss și N. Zamfir.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 7.60.10; 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.